

svět zničí! Lépe řečeno svět v pudu sebezáchovy smete lidského škůdce ze svého zbídačeného povrchu. Věř mi, Saint-Germaine, že dojde na má slova, když nevzplane očistný plamen revoluce.“

„Ten tvůj plamen, Balsamo, spálí jen to dobré. Vždyť víš stejně dobře jako já, že špína nehoří.“

„Tak už dost!“ okřikl ho Balsamo. „Oba chceme totéž. Blaho lidstva. Jenže naše názory jak toho dosáhnout se různí. Nikdo nás nerozsoudí. Oba pravdu jen hledáme. Jsme jen honci krásné nepolapitelné kořisti. Proto prosím zanechme dalších diskusí a neplýtvějme slovy.“

„Souhlasím, Balsamo, jen jsem pokládal za svou povinnost tě varovat. Nic víc.“

„Podejme si tedy ruce a rozejděme se jako přátelé,“ navrhl Balsamo.

„Jistě, jako přátelé,“ řekl tiše hrabě. Poté se jejich ruce spojily a prsty se sevřely do dokonalé pasti dlaní.

Kapitola 3

Zámek Taverney

Ústa, ze kterých vycházel odporný zápach, křičela:

„Pryč s Rakušankou! Pryč s tou děvkou!“

Žena ve středních letech, oděná v dlouhý bílý šat, se polekaně dívala kolem sebe. Chtěla volat o pomoc, ale hrdlo měla stažené hrůzou. Mlčky přihlížela tomu, jak jí mastné kostnaté ruce trhají šaty.

„Už za to nestojí!“ vykřikl jeden muž z davu a významně si odplivl.

„Vždyť se z ní stala obtloustlá stařena!“ smál se jiný.

„Dost! Už dost!“ křičela. „Co si to dovoluujete? Vždyť jsem vaše budoucí královna. Jsem krásná a mladá. Má pleť je jako perleť a vlasy mají barvu paprsků slunce.“

„To už dávno neplatí. Vždyť vypadáš jako jedna z nás.“ Z lidského moře vyplula obtloustlá padesátnice a zamávala nad hlavou kulatým zrcadlem.

„Pojď ke mně, Rakušanko, a podívej se na sebe!“

Princezna vystoupila z kočáru a pomalým krokem se blížila k zrcadlu. Dav se před ní roztupoval a jen lehce šuměl. Pak nastalo úplné ticho. Nyní stála tváří v tvář tlusté, rozčuchané posměvačce.

„Jen se podívej, jak vypadáš!“ zasyčela žena a podala jí zrcadlo. Princezna v něm však neviděla sebe, ale strhanou ženskou tvář plnou bolesti a útrap. Místo hebké perletě a plavých upravených vlasů jen zažloutlou vrásčitou kůži a urousané šediny.

„Né...! To přece nejsem já!“ zděsila se Marie Antoinetta.

„Ale jste to vy. Uklidněte se. Byl to jen sen.“

„Co to říkáte?“ koktala zmateně.

„Vykřikla jste ze spánku: ‚Né, to nejsem já,‘“ zareagoval na její otázku bretaňský kníže de Rohan, který ji doprovázel do Versailles.

„Sen? Jen sen?“

„Ano, jen sen,“ ubezpečoval ji.

„Omlouvám se, v noci jsem spala jen velmi málo, a tak —“

„Ale princezno, nemáte důvod se omlouvat. Dlouhá náročná cesta by ukolébala přece každého,“ přivřel oči, poškrábal se ve vlasech a zeptal se: „Co se vám vlastně zdálo?“ Princeznu zamrazilo.

„Ani nevím, pane,“ zavrtěla hlavou, „ale...“ ošívala se. „Podejte mi prosím z mého příručního neceséru zrcátko.“ Rohan nereagoval. „Neslyšel jste?“ zvýšila hlas.

„Jistě, tady je.“

Uf, jsem to já, řekla si pro sebe a oddychla si.

„Děkuji. Chtěla jsem se jen podívat, zda mě mé snění nerozcuchalo. Mám hlad. Uděláme si malou přestávku. Zastavíme a najíme se. Ta cesta mne zmáhá. Kde to vlastně jsme?“

Rohan poslušně vrátil zrcátko do neceséru, a předtím než odpověděl, vrhl na princeznu pátravý pohled. Co přede mnou skrývá? Jaký k tomu má důvod?

„Ptala jsem se, kde jsme! Jste hluchý?“

„Omlouvám se,“ trhl sebou, „jsme blízko zámku Taverney.“

„Výborně. Požádáme zámeckého pána o malé občerstvení.“

„Ale princezno, to přece —“

„Už jsem řekla!“ trvala na svém. „Krátká zastávka nás nezdrží.“

Velká dřevěná vrata zaskřípala a elegantní kočár vjel do zahrady připomínající anglický park. Slovo zámek při pohledu na chátrající stavení znělo až příliš vznešeně. Oprýskanou fasádu nenásilně maskoval věčně zelený břečtan a rozpadávající se břidlicovou střechu zas hnědý mech.

„Ach,“ povzddechla si princezna a po obličeji jí přeletěl soucit smíšený s odporem. „Tak takto žije ve Francii šlechta?“ otázala se pohrdavě zjevně nervózního bretaňského knížete.

„Vesnická šlechta!“ vykoktal ze sebe.

„Otevřete dvířka a sklopte stupátko!“ rozkázala. „Chci na vzduch!“ Po chvíli se princeznina nožka zabořila do huňatého, krásně vonícího trávníku. „To je zámecký pán?“ ušklíbla se na Rohana.

„Asi ano,“ poznamenal a zatvářil se kysele.

„Vaše Výsosti!“ pozdravil ji baron, jehož sešlá paruka dokonale ladila s nuzným příbytkem. Poklekl před ní do měkkého zeleného koberce a zhluboka se uklonil. „Jaká to čest!“ začal chvějícím se hlasem. „Kdybych byl věděl, že nás poctíte návštěvou —“

„Ne, neměla jsem to v plánu,“ zavrtěla hlavou.

„Mohu vás pozvat na malé pohoštění do jídelny?“ zeptal se baron a rty se mu kroutily ponížným úsměvem.

„Je nádherný den, a proto bych ráda pojedla venku.“ Princezna zavřela oči a zhluboka se nadechla. „Miluji vůni venkova,“ dodala a sladce se přítom usmála.

Během krátké chvíle byl prostřen dlouhý dubový stůl stojící přímo pod kadeřavou korunou staleté lípy. Marie Antoinetta nevnímala nudné rozhovory přítomných a na otázky, které jí byly kladeny, odpovídala jen velmi stručně. Tu ji náhle z jejího jarního snění vytrhl silný pohled, který na ní již delší dobu ulpíval. Otočila se, přitahována tajemnou silou cizí vůle, a dole v zahradě uviděla stát statného třicátníka, jehož tvář zářila jižním bronzem.

„Kdo je to?“ otázala se s pohledem zapíchnutým do jeho podmanivých očí.

„To je baron Josef Balsamo. Můj host,“ prolomil průsvitné ticho starý baron Taverney.

„Proč není tady s námi?“

„Nepřipadalo mi to vhodné,“ prohodil suše baron a zamračil se.

„A pročpak?“

„Víte,“ spustil stařík, „natolik ho zase neznám.“

„Vždyť jste před chvílí tvrdil, že je to váš host,“ namítla udiveně.

„Ano, to ano,“ drmolil. „Ale víte..., poznal jsem ho teprve včera.“

„Teprve včera?“ podivila se.

„Ano, Vaše Výsosti. Byla hrozná bouře,“ vysvětloval baron, „blesky křížovaly oblohu a trhaly ji v cáry. Za dunění hromů někdo zabouchal na dveře.“

„To byl určitě on!“ naklonila se blíže k němu.

„Ano,“ přikývl, „byl to baron Balsamo.“

„A co dál?“ tázala se nedočkavě.

„Požádal o střechu nad hlavou a chléb. Nemohl jsem odmítnout.“

„Co jste mu tedy řekl?“

„Pozval jsem ho dál, ustájl mu koně a ukázal ložnici. Ale abych řekl pravdu, jsem rád, že dnes odjede.“

„Proč?“

„Nevím, ale to všechno, co mi napovídal, ve mně nezanechalo zrovna dobrý dojem.“

„Co vám řekl?“ vykřikla princezna samou zvědavostí.

„Tvrdil, že zde na zemi žije víc než dva tisíce let. Prý si vzpomíná na všechny svoje minulé životy. Taký říkal, že vidí do budoucnosti. Nelíbí se mi. Polovině toho, co navykládal, jsem vůbec nerozuměl. Povídám,“ zamračil se baron, „ten člověk je blázen nebo šarlatán.“

„Říkal jste, že umí předpovídat budoucnost?“

„Ano, přesně tak mi to řekl,“ opáčil Taverney.

„Přeji si, abyste mi pana barona Balsama představil,“ rozkázala mu.

„Ale, Vaše Výsosti —,“ couvl.

„Už jsem řekla. Přiveďte mi ho!“ dupla si princezna.

Ustrašený stařík se zvedl a kachní chůzí se vydal k tajemnému cizinci. Za pár okamžiků stál Balsamo přímo před princeznou.

„Chtěla jste se mnou mluvit, Vaše Výsosti?“ začal a hluboce se uklonil.

„Ano, barone, posadte se, prosím!“

„Čím vám mohu posloužit?“ otázal se jí a upřel na ni zrak. Síla jeho pohledu byla ale tak velká, že musela na okamžik sklopit oči k zemi.

„Prý vidíte do budoucnosti. Je to pravda?“

„Ano,“ přikývl.

„Chtěla bych znát svou budoucnost.“

„To by si jistě přál každý, princezno. Nebo se snad mýlím?“ Balsamo se obrátil ke všem přítomným. Mlčeli. Nikdo se neodvážil ani hlesnout. Jejich pohledy se zavrtaly hluboko do dubové fošny stolu a líce jim zrůžověly.

„Jak vidíte, barone,“ pokračovala princezna, „ne každý si přeje znát svůj osud.“ Pak se na chvíli odmlčela, zhluboka se nadechla, jako by se snažila přeskočit vysokou překážku, a rozhodně řekla: „Avšak já ano!“

„Omlouvám se, ale...“ Balsamo zakroutil hlavou, „nemohu vám prozradit to, co je zahaleno tajemstvím budoucnosti. To, na čem visí mírumilovný závoj nevědomosti.“

„Odmítnete-li, pak jste jen šarlatán a podvodník!“ vykřikla, vědoma si plně svého postavení. Z jeho očí vyšlehly blesky hněvu. „Tak co mi teď odpovíte?“ provokovala ho.

„Jak jsem již řekl, princezno, pro mnohé je lepší žít v blahé nevědomosti. Člověk musí být nadprůměrně silný, aby unesl váhu svého osudu.“

„Tím snad chcete říct, že jsem slaboch? Já, Marie Antoinetta Jana Josefa Lotrinská, dcera Marie Terezie?“

„Ne, to samozřejmě ne, Vaše Výsosti. Jen vás varuji.“

„Chcete mi snad nahnat strach těmi vašimi podivnými řečmi?“

„Nechci. Mám všechny rád a nechci přát nikomu nic zlého. Chci každého podporovat a povzbuzovat v jeho další životní cestě, a proto po mně víc nežádejte!“

„Vidíte, moji milí,“ pronesla opovržlivě princezna, „jak jsem řekla. Je to jen šarlatán.“

„Strpím vaše urážky, ale vězte, že šarlatán nejsem. A žádám vás, abyste byla v budoucnu prostá těchto slov. Působíte na mne jako nevěřící Tomáš.“

„Ano, možná. Ale já se ničeho nebojím. Nejsem křehká. Jsem výjimečně silná, a proto si přeji, abyste dokázal to, co stále dokola zarputile tvrdíte.“

„Jste si tím opravdu jistá? Pak to už nikdy nepůjde vrátit!“ varoval ji.

„Ano, jsem!“ stála si na svém.

„Tak tedy dobrá. Bude mít, co chcete, ale musíte mi slíbit, že všechny následky, které z toho vyplynou, budete přičítat jen a pouze sobě.“

„Slibuji,“ přikývla.

Balsamo zvedl ruce nad hlavu a pevným hlasem rozkázal:

„Teď prosím všechny přítomné, aby nás nechali zcela o samotě.“

„Ale to přece nejde!“ protestoval Rohan, který nesl za princeznu plnou odpovědnost.

„Trvám na tom!“ zopakoval svou výzvu Balsamo.

„Jděte, kníže!“ poručila Rohanovi princezna.

Když všichni zmizeli, Balsamo se jí naposled zeptal:
„Jste si jistá, že chcete znát svou budoucnost? Ještě stále máte čas od svého záměru ustoupit.“

„Ano, jsem si jistá, barone.“

„Dobrá, tak se připravte!“ Princeznino srdce se rozbušilo a na čele jí vyrazil studený pot. „Dívejte se do této karafy s vodou,“ řekl Balsamo a položil skleněnou láhev přímo před ni. „Jste připravena? Ještě stále můžete říct ne,“ varoval ji znovu.

„Ano, připravena,“ přikývla, zlákána zákeřnou zvědavostí.

„Dobrá. Soustřeďte se na karafu!“ Balsamo roztáhl paže, jako by jimi rozevřel závoj budoucnosti. Černé oči mu plály jako drahokamy a jeho síla vůle vnucovala princezně podivný obraz.

Cítila, jak ji zachvacuje horečka. Čirá voda změnila barvu. Balsamovy oči jen hořely. Začala se chvět, když uviděla v láhvi hrůzostrašný obraz a zdálky uslyšela šilený ryk davu. Viděla sebe samu, daleko starší než nyní, s hlavou sevřenou do podivných dřevěných kleští. Smrtící stroj se dal do pohybu a jeho ostří jí oddělilo hlavu od těla.

„Né!“ vykřikla a upadla do mdlob.

Kapitola 4

Příjezd Marie Antoinetty do Versailles

Byl krásný jarní den, a kdyby lidé uměli naslouchat hlasům přírody, jistě by ji slyšeli zpívat. Slunce pálilo a po poledni vítr zcela utichl. V cestovním kočáře bylo parno, které se pro princeznu stávalo nesnesitelným. Krůpěje potu jí vyrazily zpod nadýchaného účesu a pomalu stékaly po tvářích.

„Kdy už tam budeme?“ otázala se knížete Rohana poté, co si bílým hedvábným kapesníčkem otřela slanou rosu z čela.

„Vidíte ten les?“

„Ano.“

„Versailles leží přímo za ním,“ opáčil Rohan a mile se na ni usmál.

Za pár dalších okamžiků je skutečně uvítala malá víska, které vévodil zámek zámeků. Nádherné, vznešené Versailles odpočívaly v příjemném mikroklimatu fontán a velkých vodních ploch.

„Ach, to je krása!“ zašeptala obdivně.

Vysoké brány se otevřely a kočáry vjely na ohromné náměstí Ministrů. Na mramorovém nádvoří již čekala celá královská rodina. Dusné horké odpoledne bylo právě na svém vrcholu. Modrá opona nebes se náhle